

digheder er det overveiende Moment; og da dette derhos er tilstede i dem alle, lader der sig saaledes neppe med Føie reise nogen begrundet Indvending imod, at de samles i et selvstændigt Capitel, og at dette henstilles som et Slags Tillæg til Capitlet om Presforværmsler.

Hvad faldte Angivelser angaaer, da omhandler Udkastets § 220 først det Tilfælde, hvor Nogen, uden at tilfigte et egentligt Rettsbrud eller at krænke Enkeltmands Rettigheder, foranlediger Øvrigheden til at sætte sig i Virksomhed til Opdagelse af den formeentlige Lovovertrædelse. Forhold af denne Natur ere ikke saa sjelden forekomne i Praxis, og ere da af Domstolene bleorne anseete med arbitraire Straffe af Fængsel eller Bøder. Hertil synes nu ogsaa Reglerne i Udkastets Cap. 13 om Forbrydelser mod den offentlige Myndighed og Orden at henvise, og det maa derfor vistnok billiges, at Straffen er sat til Fængsel eller Bøder. — Indeholdes der i Angivelsen Sigtelse mod en bestemt Person for at have begaaet en Forbrydelse (Udkastets § 221), faaer Forholdet, som ovenfor berørt, et andet og langt strafværdigere Præg, og det er derfor med Føie, at Udkastet i saa Fald foreskriver Straf af Fængsel eller efter Omstændighederne, navnlig naar der i Loven er foreskrevet Livsstraf eller Strafarbejde paa Livstid for den Forbrydelse, hvorom der er steet Angivelse; Strafarbejde indtil 6 Aar. Det turde endog synes, at Straffen i saa Fald er stillet noget lavt, men Grunden hertil er den, at det ikke let er tænkeligt, at den blotte Angivelse, naar den ikke understøttes af Meened eller lignende Brøde, skulde kunne medføre Domfældelse; men det er iøvrigt en Selvfølge, at den Skyldige efter Omstændighederne og efter Reglerne for Sammenstød af Forbrydelser vil kunne blive at straffe efter de almindelige Regler for anden Art af Forbrydelser, naar den falske Angivelse blot har skullet tjene som Mittel til dens Udførelse. Da Udtrykket „Øvrigheden“ i sin bestemtere Betydning udelukker Dommeren, og Angivelsen netop ofte vil stee til en saadan, foreslaaer Udvalget, at det i § 220 ombyttes med Ordene: „den offentlige

Myndighed“, og at Ordene „for Øvrigheden“ udgaae i § 221 (Ændringsforslag Nr. 100 og 101). Fremdeles skal man i § 221 som Medactionsforandring foreslaaee, at Ordene „hvorfor . . . angives“ ombyttes med Udtrykkene „hvorom der er steet Angivelse“ (Ændringsforslag Nr. 102).

I Udkastets §§ 222 og 223 handles om falske eller utilbørlige Klagemaaal. Rikden til disse Bestemmelser er Frd. 15de December 1820 om Ansøgningers og Klagers Affattelse og Indsendelse, men Udkastet omtaler naturligtviis kun denne Forordnings Straffebud. Den indskrænker derhos med Føie sine Forrifter til kun at omfatte tvende Tilfælde: Indgivelsen af aabenbar falske Klagemaal og Indklædningen af en Ansøgning eller Klage i utilbørlige eller usømmelige Udtryk. I første Tilfælde, der efter Reglerne om Deelagtighed i Udkastets Cap. 5 ogsaa omfatter Forledelse eller Ophidselse til at indgive saadanne Klagemaal, fastsættes Straf af Fængsel eller Bøder eller under skærpene Omstændigheder Forbedringshuusarbejde indtil eet Aar (forfaavidt ikke Slutningsbestemmelsen i § 221 medfører høiere Straf); i sidste Tilfælde er Straffen Bøder. Ligeledes fastsættes der i § 223, 2det Stykke, Straf af Bøder for den, som paa en Ansøgning eller Klage urigtigt angiver sig som Forfatter af den. Ved disse Forrifter ville Straffene efter Forordningen af 1820 væsentligt blive formildede, da denne i § 5 altid fastsætter Strafarbejde (3die Gang endog paa Livstid); for den, som befindes at ophidsede Andre til aabenbart falske Klagemaal og løgnagtige Angivelser. Er det iøvrigt en Sagsfører eller anden Embedsmand, der gjør sig skyldig i en saadan Forbrydelse, bliver han efter Udkastets Slutningsbestemmelse i § 222 efter Omstændighederne at dømmes til Embedsfortabelse i Forbindelse med den almindelige Straf. — At Udkastet har medtaget de lovgivende Forsamlinger under de her omhandlede Myndigheder, er naturligtviis ganske i sin Orden, og Udvalget skal alene foreslaaee, at disse Ord stilles umiddelbart efter „Kongen“ saavel i § 222 som i § 223 (Ændringsforslag Nr. 103 og 104).